

Kapitola jedna

„BRZY BUDE SVÍTAT,“ POZNAMENAL BALTHAZAR.

Byla to první slova, která někdo během několika uplynulých hodin vyřkl nahlas. Přestože jsem nechtěla, aby Balthazar mluvil o tomhle nebo o čemkoli jiném, věděla jsem, že má pravdu. Upíři vždycky cítili nadcházející rozbřesk hluboko v kostech.

Cítil ho i Lucas?

Seděli jsme v promítací kabině zchátralého kina, na jejíchž zdech polepených plakáty se stále nacházely stopy po včerejším boji. Vic, jediná lidská bytost v místnosti, měl hlavu opřenou o Ranulfovo rameno a podřimoval. Blondaté vlasy mu trčely do všech stran. Ranulf tiše seděl a na klíně měl položenou zakrvácenou sekeru, jako kdyby každým okamžikem očekával další nebezpečí. Díky svému dlouhému, úzkému obličejí a staromódně ostříhaným vlasům teď ještě více než kdy jindy vypadal jako středověký světec. Balthazar stál v rohu kabiny, jako by chtěl dát najevo úctu k mému

zármutku a poskytnout mu prostor. Jenže vzhledem ke své výšce a širokým ramenům stejně zabíral podstatnou část místnosti.

Lucasovu hlavu jsem měla celou dobu položenou na klíně. Kdybych byla člověk nebo upír, měla bych po tolika hodinách bez pohnutí celé tělo ztuhlé. Ale jako duch oprostěný od tělesných potřeb jsem ho mohla takhle držet celou noc od chvíle, kdy zemřel. Odhrnula jsem si dlouhé, zrzavé vlasy a snažila se nevšímat si toho, že jsem si jejich koncečky namočila v Lucasově krvi.

Charity využila Lucasovy touhy ochránit mě za každou cenu a zabila ho před mýma očima. Byl to její poslední a nejstrašnější pokus mi ublížit. Nenáviděla každého, na kom záleželo jejímu bratru Balthazarovi. Porušila tak upíří pravidlo, které zakazovalo kousnout někoho, koho už někdy kousl jiný upír, a tím pádem byl připraven na přeměnu z lidské bytosti na bytost nesmrtelnou. Lucase jsem měla právo přeměnit jedině já. Jenže Charity se už dlouho neštítala ničeho. Nezajímalo ji nic jiného než její zvrácený vztah k Balthazarovi.

Nyní si nepochybně vychutnávala skutečnost, že mi zlomila srdce a z Lucase udělala bytost, kterou se nikdy nechtěl stát.

Raději bych zemřel, říkával vždycky. Když jsem ještě byla naživu a daleko nevinnější, snila jsem o tom, že se stejně jako já stane upírem. Jenže jeho vychovali lovci z Černého kříže, kteří nesmrtelné bytosti nenáviděli a zběsile je pronásledovali. Stát se upírem byla jeho nejstrašnější noční můra.

A teď se tahle noční můra naplňovala.

„Kolik zbývá času?“ zeptala jsem se.

„Několik minut.“ Balthazar vykročil směrem ke mně, ale pak si všiml mého výrazu ve tváři a zarazil se. „Vic by měl jít pryč.“

„Co se děje?“ zeptal se Vic ospalým hlasem. Narovnal se, a když spatřil Lucasovo zakrvácené, bledé tělo, zračil se mu ve tváři střídavě zmatek a zděšení. „Panebože. Já – na okamžik jsem si myslel, že se mi to jen zdálo. Ale ono se to opravdu stalo.“

Balthazar zavrtěl hlavou. „Je mi líto, Vicu, ale budeš muset odejít.“

Chápala jsem, proč to Balthazar říká. Moji rodiče, kteří si vždycky přáli, abych kráčela v jejich šlépějích, mi vyprávěli o prvních hodinách přeměny. Až Lucas vstane z mrtvých jako upír, bude tak zoufale toužit po čerstvé krvi, že by jeho hlad mohl zvítězit nad všemi zábrany.

Bude mít takový hlad, že by dokázal i zabít.

Vic nic z toho netušil. „No tak, Balthazare. Zůstal jsem až do téhle chvíle s váma. Nechci teď Lucase opustit.“

„Balthazar má pravdu,“ poznamenal Ranulf. „Bude pro tebe bezpečnější, když odejdeš.“

„Co tím myslíš?“

„Vicu, jdi,“ řekla jsem. Nechtěla jsem ho odstrkovat, ale pokud nechápal, o co jde, bylo nutné vyjádřit to jasně. „Jestli chceš přežít, tak odejdi.“

Vic zbledl.

„U toho, co se má stát, by smrtelníci být neměli,“ dodal Balthazar už mírněji.

Vic si rukama projel rozčuchané vlasy, pokývl na Ranulfa a odešel z promítací místnosti. Pravděpodobně měl namířeno domů, kde se hodlal zabývat něčím užitečným, například úklidem nebo přípravou jídla, které na rozdíl od nás ostatních potřeboval. Starosti lidí mi v tuto chvíli vůbec nepřípadaly podstatné.

Když Vic odešel, mohla jsem konečně vyslovit myšlenku, která mě pronásledovala už několik hodin. „Měli bychom –“ Zadrhl se mi hlas a musela jsem polknout. „Měli bychom tohle dopustit?“

„Domníváš se, že bychom měli Lucase zničit.“ Od kohokoli jiného by tahle poznámka zněla příliš krutě, ale Ranulf ji přednesl jako holý fakt. „Že bychom měli předejít tomu, aby povstal z mrtvých jako upír, a přijmout s konečnou platností jeho smrt.“

„Nechci to udělat. Nedokážu ani vyjádřit, jak moc to nechci,“ řekla jsem a při každém slově mi krvácelo srdce. „Ale vím, že Lucas by si to přál.“ Když člověk někoho miluje, tak mu přece splní každé přání, i když jde o něco tak strašlivého.

Balthazar zavrtěl hlavou. „Nedělej to.“

„Říkáš to velmi jistě.“ Snažila jsem se, aby můj hlas zněl klidně, ale stále ještě jsem se na Balthazara tak zlobila, že jsem se na něj nedokázala ani podívat. To on zatáhl Lucase do bitvy proti Charity, i když musel vidět, že není schopen bojovat. Měla jsem pocit, že nese za Lucasovu smrt stejnou vinu jako Charity. „Říkáš mi jen to, co chci slyšet?“

Balthazar se zamračil. „Kdy jsem něco takového udělal? Bianco, poslouchej mě. Kdyby ses mě zeptala den předtím,